

เวทกราย

โนล้ายลม

เพททายสีฟ้า

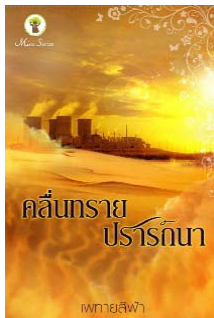
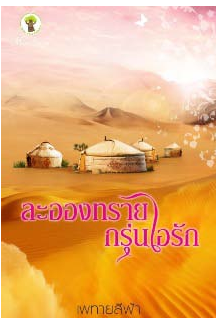
เงาทรายในสายลม

ลิขสิทธิ์ © วรบุษ ภัทติยมงคลกุล

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

แต่งโดย เพทายสีฟ้า
พิสูจน์อักษร วุฒิภรณ์ เสียงแดง
กนกรัตน์ ภัทติ

มินิซีรีส์ ชุดเส้นทางรักทะเลทราย
ละอองทรายกรุ่นไอรัก
คลื่นทรายปรารถนา
เงาทรายในสายลม

รูปเล่มกับสำนักพิมพ์ กรีนมาฮาด์

บทประพันธ์

เมื่อสิ่งที่เป็นเสมือน ‘ความทรงจำ’ กำลังหวนกลับมา ให้ตามหา ‘ความลับ’ ของทั้งสองเผ่า ซึ่งนำพา ‘หัวใจ’ สองดวงให้มาพบกัน ท่ามกลาง ‘สายลม’ ที่พัดเลาะหยอกเข้าผืนทรายสีน้ำตาลทองมาอย่างยาวนาน โดยใช้ ‘เงาทราย’ เป็นที่อำพรางซ่อนเร้น...

การเดินทางทุกๆ เส้นทางอาจจะมีจุดสิ้นสุด หากตรงข้ามกับเส้นทางของ ‘ความรัก’ ซึ่งนักเดินทางมักจะเสาะหาปลายทาง แสวงหาความหมายที่แท้จริง จนมองข้ามสิ่งหนึ่ง...เพราะ...

‘ความใกล้ชิด’ ก็อาจเป็นที่ซุกซ่อน ‘ความรู้สึก’ จนก่อความหวังใย ห่วงหา แม้ ‘ความทรงจำ’ ที่กลางเลือน จะเคยเป็นกำแพงกันขวาง ‘หัวใจ’ แต่ก็ไม่อาจตั้งรับบังคับสองหัวใจให้ห่างกัน...

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณมารดาผู้ให้กำเนิด ขอขอบคุณเวปเด็กดีที่เป็นสื่อกลางในการให้โอกาสสำหรับนักเขียน และขอขอบคุณทุกๆ ความรู้สึก ที่เป็นแรงใจให้มุ่งมั่น ก้าวเดินต่อไป บนเส้นทางตัวอักษรนี้ สุดท้ายขอขอบคุณ

สำนักพิมพ์ กรีน มายด์ ที่ช่วยสานต่อตัวอักษรให้เรียงร้อยเป็นเล่มหนังสือ

นิยามของผู้เขียน 'อักษร' ทุกตัวเสมือนดาบสองคม จึงเป็นหน้าที่ของ 'นักเขียน' ที่ต้องถ่วงทอด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม หาก 'อักษร' ตัวใดส่งผลกระทบต่อบางแง่บางมุมในความรู้สึกของผู้อ่าน 'ผู้เขียน' ขอน้อมรับคำติชมไว้แต่เพียงผู้เดียว

ยี่มส์

สายลมหอบนำความเย็นจากแอ่งน้ำ เข้าแตะแต่มีผืนทรายที่อยู่ภายใน 'โอเอซิส' ผสมกับความเงียบสงบที่โอบล้อมอยู่รอบๆ ทำให้หญิงสาวที่กำลังนอนเล่นอยู่ในกระท่อมหลังใหญ่เหมือนได้พักผ่อนเต็มที่

ร่างเพรียวบางเหยียดยาวอยู่บนผืนหนังแกะ แผ่นหลังบางเอนพิงหมอนใบใหญ่ ในมือถือหนังสืออ่านอย่างตั้งใจ มุมปากสวยยิ้มนิดๆ กับเรื่องราวของตัวอักษรเล่มโปรด

“อลิฟ” เสียงเย็นไฟเราะเรียกอยู่ไม่ไกล

เจ้าของชื่อเสียงหน้าจากหนังสือ ก่อนจะยิ้มสวยให้คนเรียกที่กำลังเดินเข้ามาใกล้

“ป่าโซยา” สาวน้อยทักทาย

หญิงสาวมองผู้เป็นป่าตรงหน้า แม้วัยจะล่วงผ่านมา หากยังคงความสวยและสง่างาม ซึ่งไม่ต่างจากผู้เป็นป่าอีกคนที่อุสตร์วาดิ

“เจ้ามาถึง ก็มาหลบอยู่นี่ ไม่คิดจะไปให้ป่าเห็นหน้าก่อนบ้างหรือ และ

ป้าจะบอกพ่อกับแม่เจ้าว่ายังไง ถ้าถามถึงลูกสาวคนเดียว” เอ็ดเบาๆ

“พ่อกับแม่ไม่กล้าโวยป้าหรอก...ข้ารู้” นัยน์ตาสวยหรือล้อเลียนนิดๆ พลัง
วางหนังสือเล่มโปรดไว้ข้างตัว

โซยาหัวเราะเบาๆ เธอมองสาวน้อยตรงหน้าอย่างเอ็นดู เพราะอุปนิสัย
'เอาเรื่อง' และ 'ซุกซน' ไม่ผิดกับพ่อแม่สมัยที่ยังวิ่งเล่นอยู่ที่นี่

“ทันทีที่เจ้าเหยียบผืนทรายสีน้ำตาลทอง เจ้าก็เอาหน้าใสๆ ไปกำนัล
ป้าเนเกฟก่อนแล้ว ต่อให้พ่อกับแม่เจ้าบ่นแค่ไหน ก็คงได้แต่ทำใจ เพราะลูกสาว
ติดป้ามาตั้งแต่เด็ก”

โซยานั่งลงข้างๆ หลานสาว มุมปากยิ้มนิดๆ กับหนังสือที่วางอยู่ข้างกว้าง
เพรียวบาง

‘เฮราคิด...วิหารที่หายสาบสูญ...หรือ...อาจจะนอนหลับอยู่ใต้ผืนทรายที่
ไหนสักแห่ง’

“ท่านแม่เองก็ติดป้าเนเกฟ จะมาว่าข้าได้ยังไง”

“ธาร์กับฮามะคงคิดถูกแล้วที่มีเจ้าคนเดียว ไม่งั้นคงได้มีหัวข้อถามหา
ลูกๆ ในห้องประชุมก่อนจะเริ่มหัวข้องาน เพราะลูกสาวคนโตพาน้องๆ หนีเที่ยว”

“แต่ข้าก็ไม่เคยเกรงกลัวน้อย ยังไงก็ต้องไปหาพ่อกับแม่ที่มอนเตอยู่ดี ข้า
คิดถึงป้าโซยาด้วยนี่นา รู้ว่าท่านกำลังจะไปมอนเต ข้าตั้งใจมารีบท่านนะ” เสียง
หวานลงท้ายอ่อน

“คิดถึงป้าแบบไหนกัน...ถ้าพวกนักรบหนุ่มๆ ไม่พูดถึงเรื่องให้ลูกโอดลิพ
กับเจ้า ป้าก็ไม่ว่าเจ้ามา” โซยาหยิ่งหลานสาวคนเก่ง

“ป่าอย่ามาอำข้าดีกว่า” อลิฟเลิกคิ้วนิดๆ “น้ำแปลกถิ่นเข้ามาในเขตเผ่า มีหรือจะรอดสายตาท่าน อีกอย่างที่เข้ามานี้ ป่าเนกเพหรือจะไม่ส่งข่าวมาก่อน ลุง รอฮานบอกป่าอะลิว้าเข้ามาถึงแล้ว”

โซยาหัวเราะเบาๆ กับความหัวไวของหลานสาวคนเก่ง

“ส่วนเรื่องลูกโกลิฟ ข้ายังไม่รับจากใครทั้งนั้นแหละ...” เสียงหวานซุ่ม นิดๆ

“หือ?” ผู้เป็นป้าลากเสียงอย่างแปลกใจ

“เทศกาลอีกแค่สองเดือน ข้าเองก็เพิ่งกลับมาถึง จะรู้จักผู้ชายในเผ่าแค่ ไหนกัน ให้ข้ารับลูกโกลิฟนะหรือ...ไม่มีทาง” เสียงสวมน้อยสะบัดไม่สนใจ

โซยายิ้มรับบางๆ เธอมองหลานสาวคนเก่ง ที่เคยมาเรียนฝึกดาบที่นี้ ตอนเป็นสาวน้อย ‘ความจริง’ กับ ‘ความสดใส’ ผสมผสานอย่างลงตัว จนเป็นที่เอ็นดูของคนทั้งเผ่า กระทั่งได้เวลาที่จะต้องไปเรียนต่อ และเมื่อกลับมาก็ยังเป็นหลานสาวจอมแก่นคนเดิม

เฮลิปคอปเตอร์สำหรับเดินทางข้ามผืนทรายใหญ่ ต้องหยุดตรงรอยต่อของทั้งสามผืนทราย เหตุเพราะการเดินทางข้ามอนเตของคนซุกซน ที่อยากจะแวะดูนั่นดูนี่ก่อน

แหล่งค้าขายของมอนเต ความจอแจพอๆ กับเสียงแข่งกันอวดสรรพคุณสินค้า จากบรรดาพ่อค้าแม่ค้า โดยมีลูกค้าเข้ามาเลือกซื้อของอยู่ตามกระโจมต่างๆ

อลิฟยืนอยู่หน้าร้านขายของตกแต่งในตรอกเล็กๆ นัยน์ตาสวมนองสีส้ม

แปลกตาของเจ้าแจกันขนาดต่างๆ ที่วางเรียงเต็มบนชั้น พลังสงี่ยมให้เจ้าของร้าน

“ท่านลุง” เสียงหวานไพเราะ “ข้าขอแจกันใบใหญ่บนชั้นหน่อยค่ะ”

ชายสูงวัยเจ้าของร้าน กุ๊กกูดุ๊กแจกันบนชั้นส่งให้หญิงสาว ดวงตาที่ผ่านโลกมานาน มองใบหน้าสวยตรงหน้าอย่างถูกชะตา

“เจ้าชอบแบบไหน แบบป้อมๆ หรือแบบสูง ข้าจะลดให้เจ้าเป็นพิเศษ ในร้านมีของแต่งบ้านอีกมาก เข้ามาดูก่อน”

หญิงสาวยิ้มให้ชายสูงวัย พลังมองแจกันใบอื่นอย่างสนใจ ก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะเอ็ดอึ้งลั่น ทำให้ต้องหันไปทางต้นเสียง

เธอเห็นชายร่างอ้วนหนวดเครารกใบหน้า มากับผู้ติดตามสองคน แม้จะมองแค่แวบเดียว ก็รับรู้ถึงการวางอำนาจในที่สาธารณะ ใบหน้าสวยหันกลับไปสนใจแจกันบนชั้นต่อ

“ไอ้พ่อค้าอุฐูมันคิดจะข้อมแมว รู้จักข้าน้อยไปแล้ว” เสียงลำพองคำรามจากร่างอ้วนใหญ่

“อุฐูตัวนั้นก็แข็งแรงดีไม่ใช่หรือท่าน” หนึ่งในผู้ติดตามสงสัย

“ไอ้โง่... ข้าต้องการอุฐูพันธุ์อัลอีวะอะบียะห์ ที่มีขนสีแดง มันคิดว่าจะเอาสีฝุ่นทรายมาตบตาข้า”

“มันบอกว่าอีกสองวันจะหาอุฐูตัวใหม่ให้” เสียงเดิมก่อนหน้านี้ออก

“อุฐูขนสีแดงหายากมาก ต่อให้อีกสองเดือนมันก็หาไม่ได้”

“อ้าว... แล้วแบบนี้ท่านจะทำยังไงล่ะขอรับ”

“ลูกสาวคนเล็กของ मैंหน้าตาดี ข้ากำลังอยากได้นางเล็กๆ ไว้ในบ้านอีก

สักคน” รอยยิ้มกระหึ่มข้างเครารกหนา

ชายร่างอ้วนยังเดินอาดๆ ก่อนจะชะงักเท่า พลังจ้องเขม็งไปทาง
ด้านหน้าอย่างตะลึง หากยังไม่เท่ากับแววตาที่นกระหาย ที่กวาดมองเรือนร่างใน
ชุดยาวกรอมเท้าทั้งตัว

ร่างเพรียวบางดงามตรงหน้า เป็นหญิงสาวที่มีใบหน้าสวยคม ผมยว
สลวย อีกทั้งยังอดสรืระสวยามความเป็นหญิงได้อย่างลงตัว

“โหยยย...ลูกสาวไอ้พ่อค้าอูฐยังยวนตาข้าไม่ได้ครึ่งของนางเลย” ลาก
เสียงสั้นอย่างกระหาย ก่อนจะสาวเท้าเข้าไป

อลีฟชะงักกับเสียงกระสันใจแจ๋

‘งานเข้า’ หญิงสาวอดคิดไม่ได้ ก่อนจะได้ยินเสียงกระซิบบอกอยู่ใกล้ๆ

“สาวน้อย...ถ้าเจ้ามาคนเดียวระวังตัวด้วย ไอ้เศรษฐีมูฮอว์ร์ ถ้ามันอยาก
ได้อะไรขึ้นมา มันไม่เคยเห็นแก่หน้าใครทั้งนั้น”

ใบหน้าสวยพยักหน้านิดๆ นัยน์ตาสวยยังสนใจของในร้าน หากทางตาก็
เห็นร่างอ้วนน่าเกลียด เดินมาพร้อมกับกลิ่นสาบๆ คละคลุ้ง

“แม่หญิงคนสวย...เจ้าชอบของในร้านขึ้นไหน เลือกเอาเลย ข้าให้เป็น
ของกำนัล” แววดตาที่มองใบหน้าสวยอย่างเปลอไผล

“ข้าไม่ชอบรับของจากใคร” หญิงสาวเสียงแข็ง

อลีฟมองร่างใหญ่ที่เข้ามาใกล้ และทันเห็นใบหน้ารกๆ พยักหน้าให้
สัญญาคนสองคน ที่ก้าวเข้ามาประชิดเธอทันที

“เจ้ารู้มัย ว่าข้าเป็นใคร ข้ามูฮอว์ร์เป็นเศรษฐีขึ้นชื่อของมอนเต ไม่มีใคร

กล้าปฏิเสธซ้ำ” เสียงคำรามก้อง “เจ้างดงามแบบนี้ ข้าชกอยากเห็น เวลาเจ้า
เปลือยอยู่บนเตียงซ้ำชะแล้ว..เอาตัวนางไป...”

สิ้นเสียงสั่งเรียวขาสวยก็โยนเข้าใส่หว่างขาเศรษฐีใหญ่เต็มแรง และฝาก
หมัดเข้าที่อีกสองใบหน้าอย่างจัง ก่อนจะวิ่งหนีออกจากตรอกแคบๆ ทันที

“จับมันให้ได้” เสียงจุกๆ สั่งลั่น

ชายฉกรรจ์สองคนวิ่งตามร่างเพรียว ไปในตรอกเล็กๆ ซึ่งมีของเกะกะ
ตลอดทาง ก่อนจะไหล่ออกไปตรงทางหลักผู้คนพลุกพล่าน

“นั่น” หนึ่งในสองคนตะโกนบอก

อลีพหันไปมองชายสองคน เธอรีบดึงมีดด้ามเล็กออกมา แต่ก็รู้ดีว่า ถ้า
ต้องต่อสู้ในระยะประชิด จะเสียเปรียบ นัยน์ตาสวยมองไปรอบๆ ก่อนจะสะดุด
กับร่างสูงใหญ่ที่เดินอยู่ไม่ไกล

‘ขอยืมตัวหน้อยคงไม่ว่ากันนะ’ หญิงสาวคิดวิธีได้ทันที

“ท่านพี่...ท่านอยู่เฝ้าตามหาดังน่าน” เสียงหวานทอดอย่างไพเราะ
มือบางยึดแขนแข็งแรงไว้ได้ทัน

คนถูกยึดแขนหันไปหาตัวการ ร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดขาวมิดชิดทั้งตัว
ใบหน้าซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมฝุ่นทราย ดวงตานิ่วสีกรมองหญิงสาวตรงหน้า

‘ใคร’ ร่างสูงคิดอยู่ในใจ ก่อนจะสะดุดกับ ‘สัณฐ์ลักษณะณ์’ ที่ด้ามมีดในมือ
บางอีกข้าง เขาเห็นหญิงสาวมองไปอีกด้าน ‘พวกปลายแถวของเศรษฐีมูฮาร์ มา
ทำอะไรแถวนี้’ ชายหนุ่มสงสัย รอยยกบนมุมปากซ่อนอยู่ใต้ผ้ามิดชิด

“ท่านพี่...ข้าหาท่านดังน่าน” หญิงสาวทอดเสียงอ่อนหวาน พลงขยับ

เข้าไปใกล้ร่างสูง และก็ได้ผล เพราะพวกลิวลือที่จะตะคุบตัวเธอ หยุดกึกทันที
น้ำเสียงอ่อนหวานสดใสไพเราะ เหมือนทำให้เวลาของคนได้ยืนหยุดนิ่ง
ไปชั่วขณะ ชายหนุ่มมองเขม็งไปทางชายตัวใหญ่สองคน ก่อนจะฉุกคิด

“เอ่อ...” หนึ่งในลิวลือพูดไม่ออก ยิ่งเห็นประกายตาขุ่นๆ จากร่างสูง ยิ่ง
ต้องเดินหลบออกไป

อลีฟยิ้มนิดๆ บนมุมปาก ก่อนจะหันกลับมาสนใจคนที่เธอยิ้มตัวไว้ชู้พวก
นักเลง และเธอก็ต้องอิงไปชั่วขณะ เพราะคนที่ชะงอกเข้ามาใกล้ ดึงผ้าคลุมหน้า
ออกตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

เธอเห็นใบหน้าคมตรงหน้า เย็นเยือกไม่แสดงความรู้สึกอะไร ทำให้ดู
เหมือนก้อนน้ำแข็ง ที่หลงเข้ามาในดินแดนร้อนระอุของผืนทรายนี้

“ข้า...ขอโทษ” เสียงหวานอีกอึก “และ...ขอบคุณท่านด้วย”

หญิงสาวหมุนตัวกลับตั้งท่าจะวิ่งไป แต่ถูกยึดข้อมือไว้จากร่างสูง

“เดี๋ยว” เสียงกร้าวทุ้มทอดลงไม่เข้ากับใบหน้า

“ปล่อยข้า” คราวนี้หญิงสาวหันกลับมาขึ้นเสียงทันที มืออีกข้างที่ยังถือ
มีดอยู่ จ่อเข้าที่คอชายหนุ่มทันที

“แล้วกัน...ข้าช่วยเจ้านะ” ร่างสูงทวงบุญคุณ พลังมองปลายมีดที่จ่อคอ

“ผู้ชายเหมือนกันหมด ถ้าไม่เห็นว่าเป็นความช่วยเหลือจากท่าน ข้าฆ่า
ท่านแน่” เสียงหวานตัวดีใส พลังดึงมือออกจากมือใหญ่

อลีฟเลิกสนใจชายหนุ่ม ก่อนจะวิ่งไปทางถนนอีกด้าน หญิงสาวเข้าไป
ทางเขตด้านในของมอนเต โดยไม่ได้รู้ตัวว่าถูกจับจ้องตลอดจากดวงตานิ่งลึก

‘อุตส์วาดี’ สัญลักษณ์แห่งแสงสว่างทั้งสี่ทิศ โดดเด่นบนรั้วกันอาณาบริเวณสถานทูตพิเศษในมอนเต ประตู่ใหญ่เปิดรับขบวนอาชาสีน้ำตาลเข้มจากโอลิวีน

ธาร์ออกมารับขบวนม้า พลังมองไปทางร่างเพรียวที่อยู่บนหลังอาชาก่อนจะเอียงหน้าเข้าไปใกล้ภรรยาที่ยืนอยู่ด้วย

“เจ้าซุกซนข้าก็ยังสามารถไปได้ทุกคืน แต่ลูกเราทั้งตั้งแต่วัน ทั้งซุกซน นักรบหนุ่มโอลิวีนไม่ใช่คู่ต่อกรแล้ว”

ฮามะค้อนชายหนุ่มของเธอ ก่อนจะมองไปทางบุตรสาวที่ชักม้าอยู่ข้างๆ โชยา

“ได้ความฉลาดมาจากพีเนกเฟ ได้ความอ่อนโยนจากพีโซยา ได้ความซุกซนจากเจ้า...หนุ่มที่เข้ามาจับคงโดนฝากปลายมีดกันบ้างล่ะ” เสียงทุ้มยังอดบ่นเบาๆ ไม่ได้

“ใครสอนลูกล่ะ” ฮามะย่อนคนที่จับลูกฝึกมีดมาตั้งแต่เด็ก

“ลูกเราชี้เหร่หรือไง ตอนฝึกซ้อม พวกทหารเหลียวจนสะดุดลงไปในหลุมทรายตั้งหลายคน” ธาร์อดบ่นไม่ได้ ก่อนจะขอบนอีกหน่อย “ข้าให้เรียนไว้ป้องกันตัว แต่ใครก็ไม่รู้ยกมีดข้าให้ลูก”

“ข้าก็ให้ไว้ป้องกันตัว” ฮามะหัวเราะเบาๆ มุมปากบางยิ้มนิดๆ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในกองทหาร

วันที่บุตรสาวขอร่วมซ้อมรบ ก่อนจะไปเรียนต่อ ซึ่งก็ทำให้ทหารหนุ่มๆ

หลายคน สะดุดกับดักตัวเอง อีกทั้งยังเตรียมแนวรบอย่างไม่เป็นขบวน จนโดน คาคโทษกันถ้วนหน้า

‘เจ้าต้องใช้ข้อลับเข้าไปแทรกซึม...จะทำให้โจมตีและเผด็จศึกได้เร็ว’ ฮามะ นึกถึงคำบอกของซึกากาอูสัวาติ ซึ่งสอนบุตรสาวเธอมากับมือในเรื่องการวางแผน และก็ไม่ผิดกับความเฉลียวฉลาดที่เอาตัวรอดได้เสมอ

“ท่านพ่อท่านแม่” เสียงหวานเรียกดัง

ร่างเพรียวบางกระโดดลงจากม้า ก่อนจะตรงเข้ามากอดบัพการี

“คิดถึงท่านพ่อกับท่านแม่จัง” บุตรสาวผละจากบิดา ก่อนจะเข้าไปหอม แก้มมารดา พลงายิ้มกว้างสดใส

“คิดถึงน้อยกว่าป่าเนเกฟกับป่าโซยาละไม่ว่า” ธารีกระเข้าบุตรสาวที่ยัง กอดภรรยาเอาไว้แน่น

“ท่านสอนข้าเองให้ล่าดับอาวูโต อีกอย่างอูตส์วาติอยู่ใกล้ จะให้ข้าเที่ยว ไปเที่ยวมาได้ยังไง...ข้ามาหาท่านช้าหน่อยแต่ก็มาอยู่กับท่านนานนะ”

“เจ้าว่าอยู่นาน...แบบนี้คิดแผนจะไปไหนอีก” ฮามะดักคอบุตรสาว

“ท่านแม่รู้ทันข้าตลอด นั่น...ข้าถือว่าท่านอนุญาตแล้วนะ”

“เจ้าต้องไปขอป่าเนเกฟก่อน” มารดาโยนให้คนอยู่ไกลสุด

อสิฟหน้าจ้ำทันที นัยน์ตาสวยมองไปทางบิดาให้ช่วย

“เจ้าไม่ต้องมองพ่อเลย กลับมาราวนี้...แม่เจ้ามีงานให้ทำเพียบ”

“ไม่ไปก็ได้” เสียงหวานตวัดอย่างงอนๆ

โซยาก็ยิ้มนิดๆ กับหลานสาวจอมแก่น ถึงแม้จะดีอีวัน หากก็อยู่ในเหตุผล

ทุกครั้ง ซึ่งต้องยกความดีความชอบให้เพื่อนสาวของเธอ ที่อบรมสาวน้อยมา
อย่างดี

“เพริดอดกับซาร่าบ่นตลอดที่ต้องทิ้งเจ้าไว้ที่ออสเตรเลีย เพื่อให้เรียนต่อ
จนจบ มีแต่เนเกฟที่บอกว่า...ควรจะห่วงคนที่เรียนกับเจ้ามากกว่า”

“ป่าโซยา” หลานสาวดูเบาๆ

เสียงหัวเราะดังขึ้นรอบด้าน ก่อนจะได้ยินสัญญาณขอเข้าพบท่านทูต
ของอูสต์วาคี

ทุกคนต่างหันไปมองม้าสีขาวโดดเด่น ที่พาร่างสูงสง่าเข้ามาล่ำฟังก่อน
จะได้ยินเสียงท่อมประหลาดใจ

“นั่นชิทริน...ทำไมถึงไม่ปิดผ้าที่หน้าแล้วละ ปกติเคร่งครัดประเพณีทาวาเรต
ไม่ยอมให้ใครเห็นหน้าไม่ใช่หรือ” รอฮานมองบุรุษหนุ่มตรงหน้า

“สงสัยจะเจอเนื้อคู่แล้ว ก็เลยไม่ซ่อนใบหน้าไว้ใต้ผืนผ้าอีก วาจีฟเองก็ไม่
เคยคลุมหน้า เพราะถือว่าซาร่าเห็นหน้าเขามาตั้งแต่เด็ก สามปีที่แล้ว พอซาร่า
อายุครบสิบแปด ก็รีบจับรับลูกโอลิฟ เพราะกลัวคนอื่นตัดหน้า” โซยาบอกพลาง
ส่งรอยยิ้มต้อนรับหลานชาย

ฮามะหันไปมองบุตรสาว เพราะสัมผัสที่สวมกอดเธออยู่ชงัก อีกทั้งร่าง
เพรียวบางยังยื่นนั่งเป็นก้อนหิน

“โอลิฟ” มารดาเรียกบุตรสาว

นัยน์ตาสวยยังมองไปทางคนที่กำลังลงจากหลังม้า เธอมองเขาเดินเข้า
มาใกล้ และเห็นเขาหันไปคำนับบิดามารดาของเธอ เธอไม่แน่ใจว่ารอยยกตรงมุม

ปาก เป็นรอยยิ้มหรือไม่ แต่ที่แน่ๆ เขากำลังยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“โทษของการจุดผู้หญิง โดยเฉพาะหลานสาวคนเก่งของแม่ข้า ใ้หม่ออาร์มั้นจะจำอุสตร์ชาติไปตลอดชาติ” คนบอกโน้มลงกระซิบ

“ท่าน...” เสียงลอดจากริมฝีปากบางแผ่ว

“เนเกฟบอกข้าไว้ว่า...เจ้าจะมาที่นี่” ไชยามองหลานชายและหลานสาวก่อนจะแอบยิ้มนิดๆ อย่างรู้อะไรดี

อลิพย์ตะลึงกับชายหนุ่มตรงหน้า เธอกับเขาห่างกันหลายปี แม้ในวัยเยาว์จะมีช่วงเวลาที่ได้วิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน หาก ‘ความทรงจำ’ เหล่านั้นก็เลื่อนลางนัก มีแต่ ‘ภาพ’ เด็กหนุ่มขี้อำนาจที่เด่นชัดในความจำมาตลอด ทำให้เธอต้องหยุดความรู้สึกตัวเอง

หญิงสาวจำได้ว่า เธอเป็นน้องคนเล็กของพวกพี่ๆ ทั้งหมด ซึ่งพอที่เพริดอตและพี่ซาร่าถูกส่งไปเรียนก่อน ด้วยวัยที่ไล่เลี่ยกัน และวันที่อยู่ที่นี้เธอก็ยังเด็กนัก แม้จะมีคนตรงหน้าเป็นเพื่อน หากก็ไม่ได้สนิทกันเหมือนรุ่นพี่กับแม่เธอ

เพราะเขาเหมือนเป็นคนไม่ชอบให้ใครเข้าไปกวนใจ เธอเห็นเขายิ้มและหัวเราะนับครั้งได้ จนเขาถูกส่งไปฝึกที่ฝืนทราย ‘อุสตร์ชาติ’ และเมื่อเธอเป็นสาวน้อยก็ต้องไปฝึกดาบที่ ‘โอลิวิน’ ซึ่งเป็นธรรมเนียมของทุกคน ทำให้ลืมเลือนความผูกพันในวัยเยาว์

